

Еп а Гилгамешу

— одломак —

ДЕВЕТА ПЛОЧА

Горко оплакује Гилгамеш Енкидуа,
свога пријатеља,
и јури преко поља:
„Зар нећу и ја, и ја као Енкиду умрети?
Душа ми је разривена болом.
Уплашио сам се смрти и зато јурим преко степе.
Одлазим моћном Утнапиштиму,
који је нашао вечни живот,
жури да стигнем к њему.
Када ноћу сам у степи спазим лава,
постајем плашљив.
Подижем главу и усрдно се молим Сину, месецу;
И Нин-Уруми, господарици Тврђаве живота,
сјајној међу боговима,
упућене су моје молитве:
Сачувајте ми живот!“
Уморан леже на починак и у ноћи виде сан:
Млади се лав играо и радовао животу.
А он подиже секиру с бока,
извуче мач из појаса,
а тада – паде шиљаста стрела међу њих
као копље
и разрви земљу.
Он сам пропаде у разјапљени јаз.
Пробуди се уплашен и пође даље.
Кад се следећег јутра појави зора,
он подиже очи и угледа велику планину.
Име планине је Машу.
То су два брега што носе небо.
Између брегова надсвођена је Сунчева капија,
из које излази сунце.
Два дива чувају брдску Капију неба.
Људска им тела стрше из земље само грудима.
Шкорпионима сличан, доњи део тела
пружају у Подземни свет.
Страшни су и језовити,
а њихов поглед наговештава смрт.
Њихов поглед као муња руши брегове у долину.

Гилгамеш их угледа и укочи се.
Од ужаса му се смрачи лице.
Он се осмели и поклони.
Шкорпион човек повиче својој жени:
„Човек који долази к нама
има тело и месо као богови!“
Шкорпиону човеку одговара жена:
„Две његове трећине су бог,
а једна трећина је човек!“
Шкорпион човек виче
и говори пријатељу богова, Гилгамешу:
„Прошао си дуг пут, необични путниче,
дошао си све до мене.
Прешао си брегове који се тешко прелазе.
Хоћу да знам твој пут.
Овде су постављене границе твоме путовању.
Хоћу да знам циљ твога путовања!“
Гилгамеш одговори њему, шкорпиону човеку,
и рече:
„Тугујем за Енкидуом, пријатељем,
пантером степе.
Њега је стигла људска судбина.
Бојим се сада смрти и зато јурим степом.
Судбина Енкидуа тако тешко лежи на мени,
пријатељ кога волим постао је прах.
Енкиду, мој пријатељ, постао је као блато земље.
Зато сам јурио земљама,
зато сам се пењао преко планина
и дошао све до тебе.
Хтео бих да одем до Утнапиштима, мога праоца.
Он је доспео у Скупштину богова,
тражио је и нашао живот.
За смрт и живот хоћу да га питам!“
Шкорпион човек отвори уста
и овако рече Гилгамешу:
„Никада за људе није било, Гилгамешу,
проходних стаза кроз ове брегове.
Нико још није прокрчио пут кроз ову планину.
Дванаест двоструких сати
протеже се пећински ланац
који води кроз брегове неба.
Густа је тама,
ни трачка светла нема у пећинској јарузи
из које излази сунце
кад се изнад земље појави,

и у коју опет залази
када се врати с пута по небеском океану.
Ми чувамо капију тог мрачног пута.
За бреговима лежи море,
које окружује све крајеве земље.
Ти не можеш ићи путањом сунца,
јер она води у пребивалиште светлих богова.
Никада још човек није прошао кроз тамни кланац.
Иза Сунчеве капије станује твој праотац.
Далеко, на ушћу воденог тока,
с оне стране Вода смрти станује Утнапиштим.
Никаква лађа не може превести човека преко.“
Гилгамеш је разумео говор дива и рекао му:
„Пут ме води кроз непрекидну патњу.
Одређене су ми страшне муке и боли.
Треба ли у чемеру и јадиковању
да проводим своје дане?
Допусти ми сада да уђем у планину,
да видим Утнапиштима,
да га питам за живот који је он нашао.
Пусти ме да прођем и да нађем живот.“
Шкорпион човек отвори уста, говори,
и рече Гилгамешу:
„Храбар си ти, Гилгамешу,
имаш силну снагу.
Иди, Гилгамешу, и пронађи пут!
Брегови Машу виши су од свих брегова земље.
Дубоко у овој планини
стене стварају стравично мрачан ланац.
Нека би срећно стигао до кланца!
Нека ти је отворена Сунчева капија,
коју ми чувамо.“
Гилгамеш је чуо ове речи и кренуо,
Пошао је путем који му је означио див,
Путањом сунца иде Гилгамеш.
За два сата стигао је до тамног кланца.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Не види он шта лежи пред њим,
ни шта лежи иза њега.
Три је двострука сата ишао.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Не види он шта лежи пред њим,
ни шта лежи иза њега.

Четири је двострука сата ишао.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Не види он шта лежи пред њим,
ни шта лежи иза њега.
Пет је двоструких сати ишао.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Не види он шта лежи пред њим,
ни шта лежи иза њега.
Шест је двоструких сати ишао.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Не види он шта лежи пред њим,
ни шта лежи иза њега.
Седам је двоструких сати ишао.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Не види он шта лежи пред њим,
ни шта лежи иза њега.
Осам је двоструких сати ишао.
Тада он гласно повиче.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Тама му не допушта да види
шта лежи пред њим,
а шта лежи иза њега.
Девет је двоструких сати ишао,
тада осети северни ветар.
Погнут му је стас,
напред му је окренуто лице.
Густа је била тама,
није било ни трачка светла.
Десет је двоструких сати ишао.
Тама попушта, светлост се ближи!
Једанаест је двоструких сати ишао.
Кланац се шири и он угледа први трак сунца.
Дванаест је двоструких сати ишао,
тада се расветли.
Опет га обасја светлост пуног дана.
Пред њим је лежао перивој богова,
он га угледа.
Силовитим корацима пође ка Врту богова.

превео Станислав Препрек

Илијада

- одломци -

Позивање Музе.

Агамемнон вређа свештеника Хриси

Гњев ми, богињо певај, Ахилеја, Пелеју сина,
злосрећни, штоно Ахејце у хиљаде ували јада,
душе пак многих јунака јаких посла Аиду,
а њих учини саме да буду пљачка за псине
и још гозба за птице – и тако се Дивова воља
вршила – откад се оно у свађи разишли били
Атрејев син, јунацима вођа, и дивни Ахилеј.

Ко ли од богова раздор и борбу међу њима створи?
Дивов и Летин син. Он гњевом плану на краља,
страшну болест баци у војску, те гињаху пуци,
зато што је Хриси увредио, његова жреца,
Атрејев син. Он стиже до брзих ахејских лађа,
ћерку да откупи своју, а голем је носио откуп,
држећ' у рукама ловоров венац Феба стрелјача
на златном жезлу, и сву је ахејску молио војску,
а највише два владара јунака Атрида:

„Атреју синци и сви Ахејци с назувком лепим,
дали нам бози, станари на Олимпу, Пријамов да град
разрушите и својој да кући се вратите здрави!
Мени пак милу повратите ћерку и узмите откуп
страхујући од Дивова сина, Феба стрелјача!“

То му повладише други сви Ахејци да треба
жрецу одати пошту и откупе примити сјајне.
Али се не свиде то Агамемнону, Атреја сину,
него га отпреми грубо и погрдне додаде речи:
„Да те не видим више код пространих бродова, старче,
ни да боравиш сад ни поново њима да идеш,
јер ти жезло неће помоћи ни божији венац!
Не дам ове на откуп; и пре ће дочекат' старост
у кући нашој у Аргу, од завичаја далеко,
служећи као ткаља и на мој лежући одар.
Одлази, немој ме дражит', одавде здраво да одеш!“

Тако рече, старац се поплаши, послуша претњу,
па он муком оде низ игало пребучног мора.

Кад већ одмаче даље, тад старац мољаше много
господа Аполона, ког роди лепокоса Лета:

„Чуј ме, сребролуки боже, ти Хриси и пресветој Кили
одбрано, ти што си јаки господар Тенеду, чуј ме,
Сминтеју! Ако икад саградих угодан храм ти
или ако ти спалих од бикова или од коза
дебела стегна икада, ову ми испуни жељу:
моје наплати сузе Данајцима стрелама твојим!“

Аполон шаље кугу

Такву молитву рече, и чује га Фебо Аполон,
те он с олимписких сиђе висина у срцу срдит
носећ' на плећима лук и двоклопац тулац;
срдиту њему звекну на плећима убојне стреле,
када се покрене сам, а иђаше личећи на ноћ.
Затим подаље седне од лађа те изметне стрелу,
сребрни звекеће лук му и злозуко звизде му стреле.
Најпре од мазге згађати узме и брзу пашчад,
онда оштрљату стрелу и на људе одапне саме,
стрелаше: свуда запламтеше лешева ломаче силне.

• • •

Нагнан од Ахилеја, Патрокло облачи његово оружје

Тако се лађа најзад разгори. Тад се Ахилеј
у оба удари бока и Патроклу прозбори ово:
„Устај, Патрокло, роде божански, на колима борче,
јер већ видим код лађа где букти разорни огањ!
Само да Тројци лађа не заузму и бежање спрече!
Оружје брже навлачи, а ја ћу скупити борце!“

Рече, и блиставу мед навуче Патрокло на се.
Најпре назувке око голéни својих навуче
сјајне, што их заковчаваху ковче од сребра,
око груди оклоп навуче штоно је био
оклоп Еакова брзог потóмка – шарен и звездан.
На плећи баци мач од меди поклинчен сребром,
затим тешки штит и велики у руке узме.
Снажну покрије главу мајсторски прављеним шлемом
с коњским репом, и кита одозго страшно се тресла;
прихвати убојна копља што за руку згодна му беху.
Али не прихвати он потомка Еакова копље
велико, тешко и јако; ни један није Ахејац

могао витлати њиме, Ахилеј само је знао
пелијски јасен завитлат', што његову даде га оцу
Хирон с Пелијског врха, да смрт јунацима спрема.
Аутомедонту рекне да брже упрегне коње,
своме за ломивојском Ахилејем најдражем другу,
он му највернији беше у боју да заповед чека.
Аутомедонт му и сад брзотрке упрегне коње
Ксанта и Балија, штоно к'о ветар трчаху оба,
Харпија некад Подарга Зефиру их родила ветру
када је пасла једном на луци уз Океан воду.
А у поводу он поведе Педаса доброг,
којег Ахилеј доби град кад заузео Естинов,
ако и смртан, коњ тај и бесмртне стиз'о је коње.

• • •

Хектору не полази...

Ахилеј савлађује Хектора уз помоћ Атенину

Рече и копљем завитла дугосеним и тад га баци.
Ал' му се погледав напред измигољи блистави Хектор:
сагне се када га види, те од меди копље прелети
њега, закрха се у тле. Палада Атена га узме
и Ахилеју врати, а не смотри народни пастир
Хектор. Беспрекорном он проговори Пелеја сину:
„Промаша, подобни богу Ахилеју, нимало ниси
знао за моју судбину од Дива, како си каз'о,
но си блебетало ти и некакав беседник лукав,
да се уплашим тебе, те изгубим храброст и снагу.
Узмицај' нећу да ти ми у леђа забијеш копље,
него ћу напасти тебе, а груди ми копљем прободи
ако даде ти бог. Ал' мога сад чувај се копља
меденог! Кад би га цело у својој понео кожи!
Онда за синове тројске војевање било би лакше
Када би погин'о ти, јер ти си им највећа мука!“

Рече и копљем завитла дугосеним и тад га баци
те он не промашив штит Ахилејев згоди по среди,
копље се одби далеко. А Хектор се расрди тада
што му је његово копље из руке излетело залуд:
стане растужен што другог јасенова немаде копља;
гласно покликне брата белодштитног Дејфоба тражећ'
дуго од њега копље, ал' њега близу не беше.
Онда докучи Хектор у души и прозбори ово:

„Авај, заного мене већ позваше богови у смрт:
ја сам мислио да је крај мене јуначки Дејфоб,
али он је у граду, а превари мене Атена.
Већ ми се худо скончање приближује, није далеко;
бежања нема, јер то већ одавно милије беше
Диву и његову сину стрељачу, који су пређе
моја заштита били, ал' сада ме сустиже удес.
Али без борбе зацело и без славе погинут' нећу,
велико свршићу дело, и унуци за то ће знати!“

То изговори и мач из кора оштри повуче,
што му је висио испод слабина велик и тежак.
Скупи се па се вине к'о орао висинска птица,
који се на поље уме залетет' кроз облаке мрке,
нежно да ухвати јагње, ил' зеца, страшљиво звере:
тако се вине и Хектор и оштрим замахне мачем.
Нањга јурне Ахилеј, и срце му бесног се гњева
напуни, штитом лепим и уметним заштити груди,
уз то се климаше њему на глави са четир' браника
шлем, а злаћана грива на шлему трепеташе сјајна,
што је Хефест много учврстио околу врха.
Као што мед звездама шеће вечерњача у доба глухо,
која најлепше сија од свију на небу звезда:
тако се сјало оштрице на копљу које Ахилеј
десницом витлаше пропаст намењујућ' Хектору дивном,
кожу му гледајућ' лепу, куд најпре би мог'о погодит'.
Целу му кожу медно покриваше оружје лепо
што га је с јакога свук'о Патрокла када га смаче;
само се видело грло, где управо врат од рамена
кључне раздвајају кости, где најбржа смрт је животу.
Ту баш нападача Ахилеј копљем прободе,
одмах му кроз врат нежни копљани изиђе шиљак.
Али му од меди тешко душнике не проби копље,
да је Ахилеју мог'о још коју реч проговорит'.

*Хектор моли Ахилеја да му тело врати Тројанцима,
али га он одбија, а Хектор му на самрти прориче смрт*

У прах сруши се Хектор, Ахилеј се похвали дивни
„Хекторе, ти си се, свлачећ' Патроклу оружје, над'о
здрав да ћеш остат' не марећи за ме кад не бејаш близу,
лудаче! Али сам ја још много иза њега бољи
заштитник остао његов код пространих лађа и сада
удове теби разглобих. И псине ће тебе и птице
ружно развлачит', а оног покопаће ахејски борци!“

Тешко рањен њему сјајношлеми прозбори Хектор:
„Молим те, живота ти твог и колена, оца и мајке,
не дај да ме псине код ахејских раздери лађа,
него ти довољно меди и злата узми, даре
што ће их теби дати мој отац и достојна мати,
тело пак моје кући поврати, да би ме огњу
мртва предати могли Тројанци и тројанске жене!“

Њему гледнув га мрко одговори брзи Ахилеј:
„Немој ме родитељима ни удима заклињат’, псето!
Кад би ме некако срце и срџба могли навести
пресно ти месо да режем и једем – што учини мени!
Стога никога нема од главе да псе ти одагна
ни да ми десет пута ил’ двадесет још да ми пута
веће одмере откуп, и друго да обрехну јоште,
ни да целога тебе потегнути нареди златом.
Пријам, Дарданов син – ни тако те достојна мати
која те роди, неће на одар метнут’ ни ридат’
за тобом, него ће псине и птице целог те тргат’.“

Њему сјајношлеми Хектор умирућ’ прозбори ово:
„Добро те познајем по твојм погледу, не очекивах
да ћу те наговорит’, јер гвоздено срце у грудима
имаш, ал’ пази да се због мене богови на те
оног не расрде дана кад Парид и Фебо Аполон
погубе тебе вична јунака код Скејских код врата!“

Тако му рече и одмах свршетак покри га смртни,
душа му остави уде и брзо одлети Аиду
своју оплакајућ’ судбу и оставив снагу и младост.
Њему и мртву још одговори дивни Ахилеј:
„Умри, а потом ће Кера на мене када је Диве
хтедне да изврши и мени и остали бесмртни бози!“

*Ахилеј са Хектора скида оружје, а њега привезује
за своја кола и одвлачи у табор*

Рече те он из мрца извуче од меди копље,
па га подале метне и крваво оружје стане
скидати њему с рамена. И други се стрче Ахејци,
стану се дивити стасу и лицу Хектора дивног,
али не приђе њему ни један без ударца каква.
Тада је неки другару обрнув се рек’о овако:
„Авај, сада је лакше, разуме се, Хектора пипат’
него ли онда кад лађе нам жарким запали огњем!“

Тако је гдеко рек'о и приш'о да Хектора дирне.
Када му оружје свуче брзоноги дивни Ахилеј,
међу Ахејцима уста и крилате прозбори речи:
„Драги другари моји, старешине аргејске мудре,
пошто ми дадоше бози да победим овога борца
који нам почини јада, колико га заједно други
не починише сви, у оружју кренимо сада
около тврђе да знамо шта снују Тројанци
када им погибе овај, да л' мисле стрмени Илиј
оставит' или остат', кад Хектора више им нема.
Него зашто ми срце у такве се занесе мисли?
Још неоплакан и несахрањен код лађа лежи
Патрокло, којега нећу заборавит' докле мед људма
живео будем и своја док будем колена миц'о!
Ако се доиста у дому Аида и забуду мрци,
опет ја ћу и онде другара сећат' се драгог!
А сад запевајмо пеџон, ахејски борци,
пространим бродовима са Хектором кренимо мртвим,
вељу задобисмо славу кад Хектора смакосмо дивног,
коме Тројанци по граду одаваху пошту к'о богу!“

Рече и срамотна дела од Хектора стане да чини.
На свакој нози жиле Ахилеј му пробуши дивни
између пете и глежња и волујски ремен провуче,
за кола привеже њега да глава му по тлу се вуче.
У кола затим се попне и одору подигав славну
замахне бичем на коње, и они хоћко потрче.
Хектор се повлачен запраши сав, а мрка се коса
развеже њему, а глава праховита цела му беше
прелепа некад, а тада Див је душмáнима даде
нек је у његовој драгој и очинској награде земљи.

Двадесет четврто певање

Откуп Хектора

Ахилејева неутешна жалост и нагрђивање Хектора

Сврше се игре, и борци ка брзим се лађама тада растури, сваки ка својој. На вечеру мишљаху они и на уживање сна освежавног. Али Ахилеј ридаше сећајућ' се другара драгог, а њега свесилни санак није освај'о, но амо се тамо ваљ'о Патроклову жалећ' и мушкост и честиту снагу, мислећи шта све сврши и шта све премучи с њиме газећ' у јуначке многе у борбе и валове страшне. Тога се сећајућ' грозне низ образе роњаше сузе, час би на страну он, а час би наузнак лег'о, а час на лице, а онда од одра би уст'о и крен'о, па би жалостан сав уз обалу морску тумар'о. А чим над морем и над бреговима зора забели, он би је углед'о па би брзоноге коње у своја упрег'о кола и озад за кола Хектора свез'о да га вуче и триред око Патроклова гроба њега би вук'о и потом у свом шатору почив'о. Протегнута на лице у праху би остављ'о њега. Али Аполон и мртва јунака жалећи њему кожу је чув'о од сваке од нагрде те га покрив'о егидом златном да онај не одере њега повлачећ'.

Већање богова о Хекторовој судбини.

Див шаље Ириду да Тетиду позове на Олимп

Тако је Хектора он у срдњи унакажав'о, али су жалили њега и блажени гледали бози и брзохођу слали оштровидног да га украде. С тим се слагаху бози сви други, само се нису Хера а ни Посидон ни сјајноока Дивова ћерка, него остану како на свети намрзише Илиј, Пријама краља и народ због Александрова греха; богиње увреди он у обор кад стигоше њему, ону похвали што га обдарила злокобним блудом. А кад поново потом осванула дванаеста зора, онда пред бозима вечним проговори Фебо Аполон:

„Страшни ви, богови, јесте и свирепи! Није л’ вам Хектор стегна говеђа клао и стегна беспрекорних коза?
А сад немате воље ни мртва да спасете њега,
да га угледа љуба и мајка и његово дете,
његов родитељ Пријам и народ; тад би га брзо
ови сагорели огњем и достојно њега погребли!
Него Ахилеју бесном уговети желите, бози,
у кога љубазне ћуди не има; њему се не да
срце окренут’ у грудма, и нарав обесну има
подобан лаву што снагом и срцем силовитим гоњен
стада напада људска да гозбу ухвати себи:
тако изгуби милост Ахилеј, а стида му неста,
који је људском роду на корист и на штету вељу.
И други неко можда и дражега изгуби свога,
рођеног изгуби брата ил’ драгога својега сина,
али опет плач и ридање оставит’ уме
јер је судбина дала човеку стрпљиво срце.
Али Хектора дивног, Ахилеј кад оте му живот,
за кола сада веже и вуче около гроба
драгог другара – ал’ тиме ни лепше ни боље му није!
Само да ми се на њега не наљутимо јунака,
јер и нему земљу у срци нагрђује својој!“

На то срдита њему белорука прозбори Хера:
„И та реч би могла да вреди, сребролуки боже,
ако Хектор једнаку част с Ахилејем има;
Хектор је смртан човек, и смртна га дојила жена,
али Ахилеј је пород од богиње, коју ја сама
однеговах, отхраних и човеку дадох за љубу
Пелеју, којег бози од свега волеше срца.
Сви сте богови били на свадби – с њима се и ти
с формингом гошћаше тада, зли друже, неверо вечна!“

Скљупач облака Див одговори њојзи и рече:
„Немој се, Херо, увек на богове љутити друге!
Једнаку пошту неће уживат’. Ал’ је и Хектор
најдражи бозима био од свију тројских јунака,
тако и мени, јер драгих дарова не сметаше с ума,
никада жртвеник мој не беше без једнаке гозбе,
без претилине и вина, већ какве се жртве нам дају.
Али се махнимо тога да Хектора отмемо смелог,
то се никако не да извести да не зна Ахилеј,
јер му у помоћ обдан и обноћ долази мати,
него нек сада ми когод позове Тетиду ближе
да јој поруку мудру изречем, да би Ахилеј
даре од Пријама уз’о и Хектора дао на откуп.“

*Пријам уђе у шатор, моли Ахилеја
да сина даде на откуп што он и обриче*

• • •

Тада молећи Пријам јунака рекне му ово:
„Сети се својега оца, Ахилеју подобни богу,
старца какав сам и ја, на прагу старости тужне.
И њега суседи можда што бораве около њега
тару, и никога нема да уклони беду и пропаст.
Али само кад чује да јоште му живиш, у својој
души се радује он и у све нада се дане
драгог угледат' сина, од Троје кад му се врати.
А ја сам несрећан сав: изродих у широкој Троји
врло врлих синова, а жив ми не оста ни један.
Им'о сам их педесет, кад ахејска освану војска:
утроба исте мајке деветнаест ми роди синова,
иноче друге ми све у двору рађаху моме.
Већи је део ми њих погубио напасник Ареј.
А ког још јединог имах, те и сам штићаше град нам,
тога ти недавно смаче, кад очинску брањаше земљу,
Хектора. Ахејским сада и долазим лађама зато
откуп да за њега дам ти, а големе откупе носим.
Него се богова бој, Ахилеју, смилуј се мени
сетив се својега оца, несрећнији од њега ја сам
који претрпех што није на земљи човек ни један
пруживши устима руку јунаку што сина ми уби!“

Рече и подстаче жељу у њему да плаче за оцем,
узев за десницу старца Ахилеј га отисне мало.
Оба су спомена пуни, војскомору Хектора један
Ахилеју до ногу савијен плакаше силно,

• • •

*Ахилеј прима откуп,
предаје Хектора оцу и позива овога на вечеру*

• • •

Рече и поново крене у шатор дивни Ахилеј,
седне на блистави столац, са којег беше се диг'о,
онде до другог зида, и Пријаму прозбори ово:
„Син ти је откупљен сада, о старче, како си рек'о,
онде ти лежи на одру. А кад осване зора,
видећеш кад га повезеш, а сад на вечеру хајд'мо!

Та и лепокоса некад Ниоба сети се хране,
њојзи је дванаесторо у купи писнуло деце,
шесторо писну јој ћерки и шесторо младих синова.
Стрелом сребрном Аполон погуби синове њене,
ћерке Артемида поби стрељачица, љутита на њу,
јер се с леполиком Летом једначила Ниоба велећ':
Лета двоје тек деце, а она да изроди народ;
зато јој оно двоје погубише подмладак цео.
Девет су лежали дана у крви, и никог не беше
да их покопа, кад ли Кронион претвори народ
у камен; десети дан их погребеше небески бози.
Пошто се насузи суза, и Ниоба сети се јела.
Сада негде на хриди на сипилском самотном брду
пребива она, гдено на ноћиште одлазе нимфе,
око ахелојске воде кад већ се издовоље игром.
Онде је Ниоба камен, и јадује од бога јаде.
Него, о старче божански, дед и ми се старајмо сада
за јело. А потом кад сина у Илиј већ једном увезеш,
довољно ридаћеш за њим, јер многих је достојан суза.“

Рече и скочи Ахилеј те сребрну закоље овцу,
и њу огуле друзи и стану се бавити њоме,
и друго ситно исеку и потом на ражње наврте,
све то помно испеку и с ражњева скину печено.
Аутомедонт узме хлеб и стане га делил' по софри
у лепим кошарама, Ахилеј подели месо.
Они рукама тада за готова јела се маше.

• • •

